

contactpersoon afdeling Amsterdam

Rechtbank Amsterdam
Sector Bestuursrecht Algemeen
Postbus 75850
1070 AW Amsterdam

Amsterdam, 12 december 2011

BEROEPSCHRIFT EX ART. 8:1 AWB

**tegen het in stand laten van omgevingsvergunning kap Matrozenhof
Amsterdam**

Geachte heer, mevrouw,

Namens

1. dhr., Matrozenhof ...
2. dhr....., Matrozenhof
3. mevr., Hoogte Kadijk ...
4. dhr., Buiten Kadijken ...
5. mevr., Hoogte Kadijk ...
6. mevr., Buiten Kadijken ...
7. dhr., Nieuwevaart ...
8. mevr., Nieuwevaart ...
9. de heer, Nieuwevaart ...
10. dhr., Buiten Kadijken ...

allen te Amsterdam, stel ik hierbij beroep in tegen de besluiten van het dagelijks bestuur van stadsdeel Centrum van 8 november 2011, verzonden 9 november 2011, nummer 11003933, waarbij de bezwaarschriften van cliënten ongegrond zijn verklaard, het bestreden besluit in stand is gelaten en daaraan het voorschrift is verbonden zes sierbomen terug te planten, zoals in het verslag van de inspraakbijeenkomst is voorgesteld.

De besluiten van 8 november 2011 zijn gelijklopend. Een kopie van het besluit gericht aan cliënte sub 1 treft u hierbij aan (**bijlage 1**).

Verweerder is het dagelijks bestuur van stadsdeel Centrum, Postbus 202, 1000 AE Amsterdam, telefoon 14 020, telefax 020-5524433.

Belanghebbende is stadsdeel Centrum, sector openbare ruimte, met dezelfde adresgegevens.

Bijgaand treft u volmachten aan (**bijlage 2**).

Gronden van het beroep

Tegen het besluit worden de navolgende beroepsgronden aangevoerd.

Op 14 april 2011 heeft de sector openbare ruimte van verweerder een omgevingsvergunning aangevraagd voor de kap van vijf bomen in het gebied tussen Nieuwe Vaart, Buiten Kadijken, Hoogte Kadijk en Matrozenhof. Het betreft de bomen met de nummers 9113, 9120, 9121, 9122 en 9123 op de bij het aanvraagformulier gevoegde plattegrond.

De aanvraag is ingediend op donderdag 14 april 2011. Op vrijdag 10 juni 2011 is een omgevingsvergunning van rechtswege verleend. Verweerder heeft dit niet onderkend en bij besluit van 16 juni 2011 - onbevoegd - een omgevingsvergunning verleend voor de kap van drie bomen en - eveneens onbevoegd - een omgevingsvergunning voor de kap van vier bomen geweigerd. Voor de kap van twee van de drie bomen was geen aanvraag ingediend; deze heeft verweerder "meegenomen" in het besluit van 16 juni 2011, waarbij hij voor de kap van drie bomen een omgevingsvergunning heeft verleend. Bij besluit van 19 juli 2011 heeft verweerder het besluit van 16 juni 2011 deels ingetrokken, namelijk voor zover het betreft de weigering om een vergunning voor de kap van vier bomen te verlenen. Verweerder heeft de aanvraag dus (onbevoegd) gehonoreerd en daarnaast buitenwettelijk een omgevingsvergunning verleend voor de kap van twee bomen.

Verweerder heeft de door cliënten tegen de besluiten van 16 juni 2011 en 19 juli 2011 gerichte bezwaren aangemerkt als zijnde gericht tegen de van rechtswege verleende omgevingsvergunning. Het besluit dat door verweerder in stand is gelaten, is de van rechtswege verleende omgevingsvergunning voor de kap van de bomen met de nummers 9113, 9120, 9121, 9122 en 9123 op de bij het aanvraagformulier gevoegde plattegrond. Cliënten gaan ervan uit dat verweerder erkent dat de besluiten van 16 juni 2011 en 19 juli 2011 geen rechtskracht hebben.

Boom 9121 is vergiftigd door een bewoner. Cliënten betwisten niet het oordeel van verweerder dat de kap van deze boom - helaas - noodzakelijk is.

Wat betreft de bomen met nummers 9113, 9120, 9122 en 9123 zijn cliënten van mening dat verweerder de omgevingsvergunning voor de kap in redelijkheid niet in stand had kunnen laten. Deze bomen hebben volgens de boomdeskundige van verweerder een optimale onder- en bovengrondse groeiruiimte tot hun beschikking. In het advies van de bezwaarschriftencommissie is vermeld dat de boomdeskundige heeft opgemerkt dat dit ook is terug te zien aan de redelijk tot goede conditie waarin de bomen verkeren. De boomdeskundige heeft de bomen als beeldbepalend voor de omgeving beoordeeld en medegedeeld dat zij voldoen aan het criterium "waarde voor het stads- en dorpschoon". Hij heeft geadviseerd de vergunning voor deze vier bomen te weigeren. Verweerder heeft besloten contrair te gaan en de vergunning in stand te laten.

Het beroep richt zich tegen deze beslissing.

Cliënten hebben vanuit hun woningen zicht op de bomen en zijn dus belanghebbend.

Verweerder heeft doorslaggevend belang gehecht aan een toezegging die het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam in 1989 zou hebben gedaan aan (de) toenmalige omwonenden over de maat van de op het binnenterrein aan te planten bomen. Op een door de dienst ruimtelijke ordening gemaakte tekening d.d. 23 mei 1989 behorend bij inrichtingsvoorstel A zijn zes bomen langs de tuinen aangegeven als "sierboompjes (b.v. acacia)".

De inrichtingsvoorstellen zijn met de bewoners besproken op 6 juni 1989, waarbij de betrokken ambtenaar van de dienst ruimtelijke ordening op een vraag over de hoogte van de bomen in verband met de bezonning van de tuinen en de woningen, heeft geantwoord dat de sierbomen "vrij laag" blijven.

Uit het verslag van de avond blijkt dat besloten is inrichtingsvoorstel A nader uit te werken in een werkgroep met buurtbewoners. Cliënten kennen de nadere uitwerking van inrichtingsvoorstel A niet. Verweerder stelt dat abusievelijk, in strijd met de gemaakte afspraken en het vastgestelde ontwerp, grote bomen van de zogenoemde eerste grootte zijn geplant. Verweerder is van oordeel dat het belang verbonden aan het nakomen van de afspraken die in het verleden zijn gemaakt, zwaarder weegt dan het belang bij het behoud van de bomen. Verweerder stelt - zie het advies van de bezwaarschriftencommissie - dat het

stadsdeel door “enkele” bewoners is aangesproken op het nakomen van een afspraak en dat dit niet uit het oog mag worden verloren.

Cliënten menen dat verweerder in redelijkheid niet tot deze afweging heeft kunnen komen. Het overgrote deel van de bewoners is voorstander van behoud van de bomen. De bomen staan op redelijke afstand van de woningen en zorgen nauwelijks voor lichtbeneming. In het verleden zijn de bomen opgekroond waardoor de eerste 5 à 6 meter van de stammen takvrij is gemaakt. Het overgrote deel van de straatbomen in Amsterdam staat dicht op de gevels en zorgt voor meer lichtbeneming. De boomdeskundige van verweerder heeft terecht geadviseerd geen vergunning voor de kap van deze bomen te verlenen.

Cliënten menen dat verweerder ten onrechte belang heeft gehecht aan afspraken die in het verleden zouden zijn gemaakt. De bomen zijn in 1989 geplant. Na ongeveer tien jaar moet voor de enkele bewoners die zich nu op de afspraak beroepen, duidelijk zijn geweest dat dit geen sierboompjes zijn, maar bomen van de zogenoemde eerste grootte.

Een rechtsvordering tot herstel van een tekortkoming verjaart door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de schuldeiser met de tekortkoming bekend is geworden en in ieder geval twintig jaren nadat de tekortkoming is ontstaan, zie art. 3:311 BW. Dit artikel is ook van toepassing buiten het vermogensrecht (art. 3:326 BW).

Cliënten hebben gezien het vorenstaande terecht aangevoerd dat de vordering tot nakoming van de toezegging is verjaard. Verweerder heeft dit miskend.

Daarnaast had verweerder alvorens te besluiten om de toezegging gestand te doen, moeten beoordelen of het beroep erop in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar zou zijn en daarbij ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en publieke belangen in aanmerking moeten nemen. Zie HR 9 januari 1998, NJ 1998, 363 (Kinderdagverblijf Snoopy). Verweerder heeft verzuimd deze toets aan te leggen.

Naar het oordeel van cliënten is duidelijk dat gestanddoening van de toezegging in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Van de bewoners die in 1989 bij de inrichting waren betrokken, zijn er nog maar enkelen over. Naderhand zijn er nieuwe bewoners gekomen die ervan uit mogen gaan dat de bomen, die de in de tussentijd tot ontwikkeling zijn gekomen en mede de kwaliteit van de omgeving ter plaatse bepalen, behouden zouden blijven. Verweerder heeft in strijd met het

vertrouwensbeginsel gehandeld door te besluiten om zoveel jaar na dato nog terug te keren naar het oorspronkelijke inrichtingsplan. Er is een geheel nieuwe situatie ontstaan, ook door de herinrichting die medio 2011 is uitgevoerd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de afgelopen twintig jaar veel onderzoek is gedaan naar het belang van volwassen bomen voor een gezonde leefomgeving. Hieruit kwam onder meer naar voren dat een groene omgeving een gunstige werking heeft op de geestelijke gezondheid.

Zie hierover onder meer het rapport van de Gezondheidsraad, Raad voor ruimtelijk, milieu- en natuuronderzoek. Natuur en gezondheid: Invloed van natuur op sociaal, psychisch en lichamelijk welbevinden. Deel 1 van een tweeluik: Verkenning van de stand der wetenschap. Den Haag, 2004.

Verweerder heeft onvoldoende gewicht toegekend aan een en ander. Het beroep op de toezegging die in het verleden is gedaan, had verweerder, indien hij geen beroep op verjaring had willen doen, kunnen en moeten afdoen met verwijzing naar de publieke belangen die zijn gemoeid met het behoud van de vier bomen.

Daarnaast had verweerder kunnen en moeten overwegen dat na verloop van eenentwintig jaren bij geen enkele bewoner nog het gerechtvaardigd vertrouwen kan bestaan dat vier prachtige bomen door sierbomen worden vervangen.

Gezien het vorenstaande concluderen cliënten dat het bestreden besluit geen stand kan houden, dat hun bewaren gegrond hadden moeten worden verklaard en dat de omgevingsvergunning voor de kap van de in geding zijnde bomen alsnog had moeten worden geweigerd.

MET CONCLUSIE:

Tot grondverklaring van het beroep en vernietiging van het bestreden besluit, een en ander onder toekenning van een vergoeding voor de in het kader van deze beroepsprocedure gemaakte kosten.

Hoogachtend,

mr. F.C.S. Warendorf,
gemachtigde